

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., nar..., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 220/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2012 doručená sťažnosť P. L., nar..., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie veci v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ústavy postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 220/2006.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že opakovane podáva návrh, o ktorom ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 143/2011-16 zo 6. apríla 2011 tak, že ho odmietol.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti, ktoré inicioval podaním návrhu proti vydavateľovi týždenníka Plus 7 dní. V tejto veci už ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 82/08-50 zo 16. júla 2008 vyslovil porušenie práv sťažovateľa a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľ namieta, že ústavný súd vo svojom rozhodnutí nezohľadnil všetky obdobia nečinnosti okresného súdu ani *„obštrukcie, ktoré vznikli tým, že súd I. stupňa vydával nesprávne rozhodnutia, keď sa v merite veci vôbec nemohlo konať, lebo odvolacie súdy sa museli niekoľko rokov zaoberať nezákonnými rozhodnutiami súdu I. stupňa, ktoré rušili a vec vracali na nové prejednanie“*.

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že okresný súd dosiaľ nevypočul svedkov, ktorí si vzhľadom na časový odstup (konanie trvá už 10 rokov) *„nebudú pamätať udalosti alebo aj keď si spomenú, tak protistrana ich výpovede ľahko spochybní“*, v súvislosti s čím namieta, že týmto postupom okresný súd *„marí dokazovanie“*, v čom vidí porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru.

Namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ústavy, základného práva podľa čl. 46 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru sťažovateľ odôvodnil tým, že do podania sťažnosti ústavnému súdu nebol vyrozumený o tom, ako bolo rozhodnuté o jeho odvolaní, ktoré podal proti uzneseniu okresného súdu z 27. septembra 2011, ktorým bolo zrušené ustanovenie JUDr. M. J. za právnu zástupkyňu sťažovateľovi a za zástupcu mu bolo ustanovené Centrum právnej pomoci. Sťažovateľ si neželá byť zastúpený Centrom právnej pomoci, a preto žiadal toto rozhodnutie zrušiť. Sťažovateľ za porušenie svojich práv považuje skutočnosť, že *„Bud' súd I. stupňa neodstúpil odvolanie odvolaciemu súdu na*

rozhodnutie alebo mi rozhodnutie odvolacieho súdu nedoručil.“. Sťažovateľ podal aj „žiadost’ o zrušenie právneho zastúpenia a to podaním zo dňa 13. 10. 2011“, o ktorej nebolo podľa jeho tvrdenia rozhodnuté. Z toho dôvodu podal aj námietku zaujatosti proti konajúcemu zákonnému sudcovi, ktorú Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) zamietol uznesením sp. zn. 6 NcC 21/2011 zo 16. septembra 2011, ako aj trestné oznámenie na konajúceho sudcu.

Sťažovateľ odôvodňuje namietané porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že „mi uvedený súd znemožňuje už niekoľko rokov prístup – preštudovanie si obsahu súdneho spisu 25C/220/2006. Po nespočetných sťažnostiach mi súd námatkovo vybral niekoľko písomností a zaslal mi ich. Ide však stále ani nie o 10% z celého súdneho spisu.“.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Právo P. L. na konanie bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a na konanie v primeranej lehote, právo na spravodlivé súdne konanie a právo na účinný opravný prostriedok, zaručené v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru, v konaní č. 25C/220/2006 vedenom na OS-Nitra, porušené bolo.

2.) Právo P. L. zaručované v čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3, čl. 13 a čl. 46 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru, v konaní vedenom na OS-Nitra pod sp. zn. 25C/220/2006, porušené bolo.

3.) Ústavný súd prikazuje OS Nitra aby v konaní č. 25C/220/2006 konal bez zbytočných prieťahov.

4.) Ústavný súd prikazuje OS-Nitra v k. č. 25C/220/2006 aby umožnil P. L. preštudovať si celý súdny spis 25C/220/2006 a aby rozhodol o žiadostiach (návrhoch) P. L. o zrušení právneho zastupovania jeho osoby v k. č. 25C/220/2006 resp. rozhodol o jeho žiadosti o zrušenie právneho zastupovania jeho osoby.

5.) OS-Nitra je povinný zaplatiť P. L. sumu vo výške 15.000,- € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy na účet... vedený v Poštovej Banke pobočka N., na meno P. L. a to do 14 dní od právoplatnosti tohto Nálezu.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd považuje za potrebné najskôr uviesť, že obsah sťažnosti nekorešponduje s jej petitom, keďže sťažovateľ v úvode sťažnosti označil ako porušovateľa svojich práv aj Krajský súd v Nitre, Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v petite však navrhol vysloviť porušenie svojich práv len postupom okresného súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že je viazaný petitom sťažnosti, z čoho vyplýva, že môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (III. ÚS 149/04, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, IV. ÚS 638/2012). Ústavný súd preto posudzoval sťažovateľom namietané porušenie jeho práv vo vzťahu len k okresnému súdu.

Vo vzťahu k ostatným subjektom, ktoré sťažovateľ označil za porušovateľov svojich práv, sa ústavný súd sťažnosťou nezaoberal, okrem uvedeného aj z dôvodu absencie odôvodnenia sťažnosti v tejto časti. Ústavný súd tak postupoval aj napriek tomu, že sťažovateľ nie je právne zastúpený, a teda prípadný nedostatok odôvodnenia, resp. aj iné nedostatky sťažnosti by bolo možné odstrániť, a to z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom namietaným porušením jeho práv v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 C 220/2006 a pôsobnosťou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, resp. vymedzením postavenia Slovenskej republiky, ktorá nemôže byť priamym porušovateľom základných práv alebo slobôd sťažovateľa, keďže systém ústavnoprávnej ochrany poskytovanej podľa čl. 127 ústavy je založený na princípe zodpovednosti konkrétneho orgánu verejnej moci, ktorý sa uplatnením svojej právomoci dopustí porušenia základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy.

Sťažovateľ namieta v prvom rade porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zbytočnými prietahmi

v postupe okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 220/2006, a to bez vymedzenia časového úseku, a teda postupom okresného súdu od začatia konania.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd už nálezom č. k. III. ÚS 82/08-50 zo 16. júla 2008 rozhodol, že postupom okresného súdu v označenom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, a okresnému súdu prikázal, aby vo veci ďalej konal bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľom namietané porušenie jeho práv (zbytočnými prietahmi) môže byť teda predmetom konania ústavného súdu len vo vzťahu k postupu okresného súdu po vydaní označeného nálezu, pretože meritórne rozhodnutie ústavného súdu zo 16. júla 2008 vytvára prekážku veci rozhodnutej (res iudicata), a tým zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej neprípustnosť. Ústavný súd už takto rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 143/2011-16 zo 6. apríla 2011.

Pretože prekážka právoplatne rozhodnutej veci bráni opätovnému rozhodovaniu o totožnom predmete konania, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa týkajúcu sa namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 220/2006 do vydania nálezu č. k. III. ÚS 82/08-50 zo 16. júla 2008 odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 143/2011-16 zo 6. apríla 2011 odmietol sťažnosť sťažovateľa týkajúcu postupu okresného súdu v namietanom konaní v čase po vydaní nálezu zo 16. júla 2008 ako zjavne neopodstatnenú, pretože dospel k záveru, že okresný súd v tomto období vykonával úkony, ktoré v zásade smerovali k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľa, a nezistil také významné prietahy, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd sa preto v tomto konaní zaoberal posúdením postupu okresného súdu v období po vydaní uznesenia zo 6. apríla 2011, berúc do úvahy doterajšiu dĺžku konania, ako aj obdobia poznačené neefektívnou činnosťou okresného súdu zistené ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 143/2011.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z právneho názoru, podľa ktorého účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 167/03). Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 61/03).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 25 C 220/2006 ústavný súd zistil v relevantnom období takýto priebeh napadnutého konania:

Dňa 15. apríla 2011 pred začatím pojednávania sťažovateľ namietal proti opatreniu, na základe ktorého mu boli ponechané na rukách putá. Z tohto dôvodu namietol zaujatost' sudcu a nesúhlasil s vykonaním pojednávania. Okresný súd odročil pojednávanie na neurčito. Spis bol následne predložený krajskému súdu, ktorý uznesením zo 6. mája 2011 rozhodol, že sudca okresného súdu nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania veci.

Okresnému súdu bol spis vrátený 6. mája 2011 a v rovnaký deň okresný súd zaslal dožiadanie o vypočutie sťažovateľa Okresnému súdu Piešťany (okresnému súdu, v obvode ktorého sa nachádza zariadenie, v ktorom sťažovateľ vykonával trest odňatia slobody).

Dňa 30. júna 2011 Okresný súd Piešťany vrátil spis okresnému súdu bez vybavenia dožiadania s tým, že sťažovateľ odmietol vypovedať s odôvodnením, že výsluch nevykonáva zákonný sudca, a preto ide o porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Dňa 18. júla 2011 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, v ktorom uviedol, že podal trestné oznámenie na konajúceho sudcu. Z toho dôvodu okresný súd zrušil termín pojednávania nariadeného na 28. júl 2011 a predložil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti krajskému súdu.

Dňa 17. augusta 2011 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu z 28. júla 2011, ktorým rozhodol, že namietaný sudca okresného súdu nie je vylúčený z prerokúvania a rozhodovania vecí.

Dňa 7. septembra 2011 okresný súd zrušil termín pojednávania nariadeného na 9. september 2011, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa požiadala 30. augusta 2011 o zrušenie jej ustanovenia z osobných dôvodov s tým, že sťažovateľ nesúhlasí, aby bola zastúpená advokátskym koncipientom, a 6. septembra 2011 sťažovateľ opäť podal námietku zaujatosti proti konajúcemu sudcovi. O tejto námietke rozhodol krajský súd uznesením zo 16. septembra 2011 tak, že namietaný sudca okresného súdu nie je vylúčený z prerokúvania a rozhodovania vecí.

Okresný súd uznesením z 27. septembra 2011 zrušil ustanovenie JUDr. M. J. za právnu zástupkyňu sťažovateľovi a ustanovil mu za zástupcu Centrum právnej pomoci. Sťažovateľ sa proti tomuto uzneseniu odvolal a žiadal o zrušenie uznesenia s tým, že sa chce zastupovať sám. Okresný súd následne predložil spis krajskému súdu, ktorý rozhodol uznesením z 30. novembra 2011 tak, že zrušil uznesenie okresného súdu v časti, ktorou ustanovil sťažovateľovi za zástupcu Centrum právnej pomoci.

Dňa 29. februára 2012 okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 2. marec 2012, pretože zistil, že sťažovateľ bol premiestnený do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody I. Okresný súd dožiadal 26. marca 2012 o vypočutie sťažovateľa Okresný súd Trenčín.

Dňa 19. júna 2012 bol spis vrátený okresnému súdu po vybavení dožiadania s tým, že sťažovateľ sa k veci nevyjadril a uviedol, že nevie, k čomu sa má vyjadriť, pretože výzva okresného súdu je nejasná a nezrozumiteľná.

V decembri 2012 okresný súd dožiadal Okresný súd Bratislava II o spis a Okresný súd Bratislava I o informácie z obchodného registra. Žiadosťou z 20. decembra 2012 okresný súd zisťoval náklady eskorty sťažovateľa.

Dňa 16. januára 2013 okresný súd zaslal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) návrh, aby bola vec prikázaná z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Trenčín, v obvode ktorého sa nachádza zariadenie, v ktorom sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody. Najvyšší súd rozhodol uznesením zo 14. februára 2013 tak, že návrhu nevyhovel.

Dňa 26. februára 2013 konajúci sudca oznámil predsedovi okresného súdu, že sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré sú dôvodom na jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania veci (v súvislosti s konaním vedeným na základe trestného oznámenia podaného sťažovateľom).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej kritériom na jeho rozhodovanie musí byť najmä to, či namietaný postup (resp. namietané nedostatky) všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahujú takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v danom prípade zjavne došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľa, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie jeho základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

V kontexte uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že aj keď namietaný postup okresného súdu v posudzovanom období nebol z hľadiska plynulosti konania optimálny, bol v rozhodujúcej miere ovplyvnený správaním sťažovateľa. Nedostatky zistené v postupe okresného súdu ústavný súd nevyhodnotil ako zásah takej intenzity, ktorý by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie opodstatňoval vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ namieta v súvislosti s prietahmi v postupe okresného súdu aj porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, a to z dôvodu ním predpokladaného oslabenia dôkaznej situácie v jeho neprospech, keď neboli dosiaľ vypočutí všetci svedkovia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd pričítal predĺženie konania v posudzovanom období na vrub sťažovateľovi, z tohto dôvodu ide na jeho vrub aj nemožnosť okresného súdu vykonať výsluchy sťažovateľom navrhnutých svedkov, z čoho vyplýva zjavná neopodstatnenosť tejto námietky sťažovateľa (pozri I. ÚS 473/2011). Navyše, ide o hypotetickú námietku, ktorá nemá základ v reálnom skutkovom stave, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že do podania sťažnosti ústavnému súdu nebol vyrozumený o tom, ako bolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 27. septembra 2011, ktorým došlo k zmene v osobe ustanoveného právneho zástupcu - okresný súd zrušil výrok svojho uznesenia z 10. júla 2007, ktorým bola sťažovateľovi ustanovená zástupkyňa z radov advokátov JUDr. M. J. a ustanovil mu za zástupcu Centrum právnej pomoci pre celé konanie, ani nebolo rozhodnuté o jeho opakovaných žiadostiach o ustanovení mu právneho zástupcu.

Bez hodnotenia vecnej stránky tejto námietky ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľom opísaný skutkový stav by mohol byť v príčinnej súvislosti so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru), nie však so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právom na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Absencia príčinnej súvislosti medzi odôvodnením sťažnosti a označenými právami je dôvodom na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenej. Navyše, ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 27. septembra 2011 uznesením č. k. 5 Co 294/2011-802 z 30. novembra 2011, ktoré mu bolo doručené 15. augusta 2012, a teda sťažovateľova námietka, že o jeho odvolaní a aj žiadostiach nebolo rozhodnuté, nezodpovedala skutočnosti ku dňu podania sťažnosti (17. mája 2012) a svedčila skôr o prietáhoch v doručovaní rozhodnutia. Komplexným posúdením namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa ústavný súd už zaoberal v tomto uznesení.

Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ústavy, tieto ustanovenia neobsahujú základné práva, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd, a preto možno ich porušenie namietat' len v spojení s konkrétnym základným právom (obdobne napr. II. ÚS 167/04, III. ÚS 300/06, III. ÚS 224/08). Keď ústavný súd nezistí možnosť vysloviť porušenie základného práva, ktoré by odôvodňovalo následné uplatnenie ústavnoprávnej ochrany, je vylúčená aj možnosť vysloviť porušenie uvedených ustanovení. V prípade sťažovateľa je zjavná neopodstatnenosť konštatovaná v predošlom odseku dôvodom na odmietnutie sťažnosti aj v tejto časti.

Sťažovateľ odôvodnil namietané porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj tým, že mu okresný súd neumožnil preštudovať si celý spisový materiál. Vzhľadom na to, že súdne konanie je vedené súdom prvého stupňa, sťažovateľ bude mať možnosť v prípade nespokojnosti s rozhodnutím o jeho veci domáhať sa ochrany svojich práv vo vzťahu k tejto námietke v riadnom opravnom konaní. Vo veci sťažovateľa predchádza právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľa právomoc všeobecného súdu, a preto ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa vrátane žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu stratilo opodstatnenie a ústavný súd sa už nimi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013